

ven, que, missatgeres de Déu, arrepleguessin d'Ell alguna bona nova per dur-la a la terra. Així ho devia creure la donzella, car amb deliciós esguard les contemplava; la rosada anava brillejant per damunt troncs i mates, el refilet dels ocells de ressò en ressò es perdia, i al pla, esfumant-se la boira que cada mati el tapa, anaven mostrant-se poc a poc les blanques cases que matisen aquella bella catifa d'esmeragda.

Mentrestant, pujava costa amunt la comitiva, i, ara seguint la vora d'un torrent, ara per vinyes i boscos, feia camí vers l'ermita, que tota encesa de llum ja els esperava. Per l'altre costat una forta polsaguera donava mostra de que pujava una nova comitiva, i efectivament, era la del Comte, que entre mig de gatzara i joia volia anar també cap al Santuari.

Esdevingué que en un dels revolts del camí ambdues comitives es trobaren, car al jove se li feia tard d'ajuntar-se amb la seva promesa; més, tan bon punt fou al seu indret el cavall que duia la damisel·la, pegant un bot, girà en rodó i llencant-se impetuós costa avall, apretà a córrer de tal manera que talment semblava un llamp travessant la terra.

De sobte, el mateix aturdiment i sorpresa féu quedar parats a quants alli estaven; més, refets desseguida, llençaren a tota brida llurs cavalls darrera el de la donzella per veure si podien aconseguir-la. Però fou en va, car aquell corria tant, que, perduts els frens que el subjectaven, ni els quiets pins quasi d'ell s'adonaven, ni en el fons dels barrancs s'hi pintava la seva ombra, ni aturador tenia en cases, torrents i timbes; tot, tot ho atravessava. Era allò un vèrtig espantós que des del sot de Sant Bartomeu i el rieral de Bigues la gent espaordida mirava sense comprendre. Per fi el cavall arribà a l'indret d'un torrent que passa gairebé a l'indret de l'església de Bigues; la pollancreda verda i crescuda, enriquida pels penjois dels esbarzers i campanetes hauria donat goig de veure si el fornit i espès roldó, els galcerans punxosos, la falguera de prima cama i ampla fulla, romagueres i arsos que per tot arreu treien llurs caps i ho lligaven tot, no ho haguessin fet impossible, així com l'acostar-s'hi i el veure tan sols el fons de la torrentera. La timba es presentava dreta i espantosa, i el corcer, desbocat i brunzent com anava, no es deturà més que el temps precis per a pegar una més forta embranzida i llençar-se per damunt de tot allò, fins a ésser al jas de l'aigua.

Precisament a pocs passos ja anaven els que el perseguien, de manera que encara estava fent el salt quan per diferents punts paregueren aquells sobre la timba. Més ja havien fet tard; baixaren dels cavalls i anaren al llit del torrent a cercar cavall i donzella, car d'aquell fons no podien sortir-ne; però enlloc els vegeren. Solament on havia caigut el cavall, damunt d'una roca, hi van veure assenyalades les seves potes, que encara avui s'hi con-